Andonis Fostieris

Landscapes of Nothing

[Τοπία τοῦ Τίποτα]

Translated by Yannis Goumas

Bilingual Edition/Δίγλωσση Έκδοση

Yannis Goumas (1940), poet, translator, novelist, actor and composer, was born in Athens. He was raised and educated in England where he lived for over twenty years. His work includes eight collections of poems in English, six in Greek (in translation) and one trilingual (English, Greek, Turkish).

www.ianospublications.com
ISBN 978 960 553 041 6
9 789606 550416 >

Bilingual Edition/Δίγλωσση Έκδοση

Andonis Fostieris Landscapes of Nothing / Τοπία τοῦ Τίποτα

Andonis Fostieris

Landscapes of Nothing

[Τοπία τοῦ Τίποτα]

Translated by Yannis Goumas

Bilingual Edition/Δίγλωσση Έκδοση

Andonis Fostieris was born in Athens in 1953. He studied Law in Athens and History of Law in Paris. From 1971 until today he has published ten collections of poetry, a complete edition of his collections and two albums with poetry and painting. Twenty-four translations of his books have been published by reputable publishing houses abroad (England, France, Germany, Denmark, Italy, Albania, Croatia, Serbia, Romania, USA, Argentina).

His poetry is included in the High School textbooks of *Modern Greek Literature* (in Greece and Cyprus) and in many anthologies, while the record company "Lyra/Dionysos" released the CD *Andonis Fostieris recite Fostieris*. In 2017, Aegean editions published the volume of critical essays *For Andonis Fostieris*, edited by Theodosis Pylarinos.

He translated the *Advice to a young poet* by Max Jacob (1984). Publisher and director of the magazine *The New Poetry* (1974-1976), co-director of the annual publication *Poetry* (1975-1981), co-publisher and director of the literary magazine *The Word* (1981-2010).

He was awarded the Cavafy International Prize (1993), the Vrettakos Prize of the Municipality of Athens (1998), the State Poetry Prize (2004), the Poetry Prize of *Read* magazine and, for the sum of his work, the Poetry Prize of the Academy of Athens (2010).

His poetry books: *The Great Journey* (1971), *Interior Spaces or the Twenty* (1973), *Dark Eros* (1977), *Poetry inside Poetry* (1977), *The Devil sang in tone* (1981), *The shall and the should of death* (1987), *The thought belongs to mourning* (1996), *Precious Oblivion* (2003), *The sound of pulse* (collector's edition with original engravings by Al. Fassianos, 2007), *Poetry 1970-2005* (complete edition of all his collections, 2008), *Landscapes of Nothing* (2013), *Painting Conversation with Poetry* (with original illustrations of his poems by Yannis Psychopedis, 2019) and *Death the Second* (2020).

LANDSCAPES OF NOTHING

[ΤΟΠΙΑ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ]

ANDONIS FOSTIERIS
ΑΝΤΩΝΗΣ ΦΩΣΤΙΕΡΗΣ

Landscapes of Nothing
[Τοπία τοῦ Τίποτα]

BILINGUAL EDITION
ΔΙΓΛΩΣΣΗ ΕΚΔΟΣΗ

Translated from the Greek: YANNIS GOUMAS
Μετάφραση από τα ελληνικά: ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΚΟΥΜΑΣ

ROMI EDITIONS
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΡΩΜΗ

ΣΕΙΡΑ: Μεταφρασμένη ποίηση

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΕΙΡΑΣ: Πέτρος Γκολίτσης
e–mail: golitsis@gmail.com

ISBN: 978-960-655-041-6

© 2021 Αντώνης Φωστιέρης & Ἐκδόσεις Ρώμη

© μετάφρασης Γιάννης Γκούμας

Ἐκτύπωση-Κεντρικὴ Διάθεση:
Ἐκδόσεις ΡΩΜΗ
Τσιμισκῆ 16 (Στοὰ Χρυσικοπούλου), 546 24, Θεσσαλονίκη
Τηλ.: 2310 227581
e-mail: info@romipublications.com
www.romipublications.com
www.ekdosisromi.blogspot.gr

Ἡ συλλογή *Τοπία τοῦ Τίποτα* κυκλοφόρησε
τό 2013 ἀπό τίς Ἐκδόσεις Καστανιώτη

Τό γραπτό

Ἀρχίζοντας ἕνα γραπτό τί θέλουμε;
Νά μποῦμε στό κουκούτσι αὐτοῦ τοῦ κόσμου;
Ἤ νά τόν σπάσουμε;
Νά ἐξαχνωθεῖ στή φαντασία
Καί ἄφθαρτο
Ν' ἀναδυθεῖ ἕνα σύμπαν ἀπό λέξεις; Ἡ ἄμπωτη
Ν' ἀφήσει πίσω της κροκάλες αἰσθημάτων;
Φόβους καί ὄνειρα; (Τ' ἀπόνερα τοῦ ὕπνου ἐννοῶ.
Καί τ' ἄλλα, γιά τό αὔριο πού βαραίνει). Ἀρχίζοντας
Πάντα τό ἴδιο ἀτέλειωτο γραπτό
Μ' ἕνα ὁρμαθό
Ἀπό ρυθμούς καί εἰκόνες. Νιώθοντας
Πώς τίποτα δέν θέλουμε στ' ἀλήθεια – πώς
Ἕνα γραπτό εἶν' ἕνα σύμπαν ἀπό τίποτα. Καί πώς

Αὐτό τό ἀτέλειωτο γραπτό
Εἶναι τό γραφτό μας.

Writing

When we start writing what is it we want?
To penetrate into this world's kernel?
Or break it?
Sublimate it into imagination
For an imperishable
Universe of words to rise? Or an ebb tide
To leave behind it cobbles of feelings?
Fears and dreams? (The wake of dreams, I mean.
And the others, for the burdensome morrow.) Starting
To write what we always write without stopping
With a string
Of rhythms and scenes. Feeling
That in fact we want nothing – that
Writing is a universe of nothing. And that

This endless writing
Is our destiny.

Γράφω

Γράφω·
Ἔγραψα·
Ἔχω γράψει.

Καλά ὥς ἐδῶ.

Ὅμως τοῦ λείπει ὁ μέλλοντας.
Ἀδόκιμη ἡ προστακτική.
Κι ἡ ὁριστική του, εὐφημισμός
Τῆς εὐκτικῆς.

Ἀνώμαλο ρῆμα, ἐντέλει.
Περίπλοκο.

Ποιός μπορεῖ νά τό μάθει.

I write

I write;
I wrote;
I've written.

Fine up to here.

But the future is lacking.
Unidiomatic the imperative.
And the indicative is optative
Euphemism.

An irregular verb, really.
Intricate.

Who can learn it?

Θέλω νά γράψω ἕνα ποίημα

Νά πλεύσει πάνω ἀπ' τά νερά πού θά 'ρθουνε
Νά σώσει αὐτό πού ἀναλώθηκε στή λήθη
Τό εὔθραυστο
Τό μαῦρο φωτεινό
Τόσο περίπλοκο κι ἁπλό
Τόσο ἀκατάληπτο
Πού μοιάζει ἀσάλευτα ἐδῶ ἐνῶ ἀναλήφθηκε
Σ' οὐράνιους θύλακες τοῦ νοῦ,
Πέτρα
Καί πούπουλο.
Ἕνα ποίημα τυφλό
Χωρίς ἀλφάβητο
Μεδούλι μεθυσμένο μές στά κόκαλα
Νά λέει χωρίς νά λέει κι ἀδούλωτο
Νά ρέει ὅλο θυμό ποτίζοντας
Μέ νόημα χωρίς νόημα καί ρυθμό
Αὐτό πού ἀθόρυβα
Γκρεμίστηκε στά σκότη.
Κάποτε
Θέλω νά γράψω ἕνα ποίημα μέ τίτλο:
«Θέλω νά γράψω ἕνα ποίημα».

I want to write a poem

To float on the oncoming waters
To save what was wasted in oblivion
The frail
The bright black
So intricate and simple
So unintelligible
That here it seems still whereas it ascended
To the mind's heavenly pockets,
Stone
And feather.
A blind poem
Without alphabet
Marrow intoxicated in the bones
Saying without saying and flowing angrily
Unsubdued, watering
With sense without sense and rhythm
What noiselessly
Toppled in the darkness.
Some time
I want to write a poem titled:
"I want to write a poem".

Τό ἀπόβαρο

Μιλᾶς μέ λέξεις.
Μεταφράζεις τό ἄγνωστο
Σέ κάτι πιό ἄγνωστο. Ἀνταλλάσσοντας
Τ' ἀσήκωτο τῆς ὕλης μ' ἕνα κίβδηλο
Χαρτοφυλάκιο
Γεμάτο ἄυλες μετοχές
Ἀντωνυμίες
Καί ρήματα.

Ποιό χθόνιο λαρύγγι ἄραγε
Δίνει φωνή σ' ἕνα φωνῆεν;
Μέ ποιό στοιχεῖο αὐτοῦ τοῦ κόσμου
Συμφωνεῖ ἕνα σύμφωνο;

Μηδαμινές μπουκιές ἀέρα
Ὑποδύονται τέρατα. Σκέψου λοιπόν:
Γιά τόν ψαρά
Ἡ λέξη *δίχτυ* περιττεύει. Ἀτίθασα
Ἔμψυχα κι ἄψυχα ὁρμοῦν στίς σημασίες
Σαρώνοντας. Ποδοπατοῦν
Τό νόημα τῶν ὀνομάτων καί ἄηχα
(Τί ἐμπαιγμός! τρία ἠχηρά
φωνήεντα στό *ἄηχα*)
Σῶμα μέ σῶμα διεκδικοῦν
Ὅ,τι ὀνειρεύτηκαν πώς εἶναι. Μεταλλάσσοντας
Ἔξω ἀπό γλώσσα κι ἀπό σκέψη
Τό ἄγνωστο
Σέ κάτι ἀκόμα πιό ἐρεβῶδες.
Καί ἀσήκωτο.

Στό ἄυλο
Ἀπόβαρο
Τῆς ὕλης.

The tare

You speak with words.
You translate the unknown
Into something more unknown. Interchanging
The unbearable matter with a spurious
Portfolio
Full of intangible participles
Pronouns
And verbs.

I wonder what infernal larynx
Gives voice to a vowel?
With what of this world's element
A consonant concords?

Trivial morsels of air
Impersonate monsters. So think:
For a fisherman
The word *net* is superfluous. Unruly
Animate and inanimate things rush at meanings
Ransacking them. They stamp on
The meaning of nouns and soundlessly so
(What mockery! Four loud
Vowels in *soundlessly*)
Body to body they vindicate
What they dreamed of being. Transmuting
Beyond language and thought
The unknown
Into something even more darkled.
And unbearable.

In the intangible
Tare
Of matter.

Τοπία τοῦ Τίποτα

Ξανά τό σήμερα κι ἡ σπάθη τοῦ ἀμετάθετου
Ξανά ἡ ἄβυσσος τοῦ νοῦ.
Δέν ἔχει ἐντέλει τίποτα
Πραγματικά δικό της
Μιά μικρή στιγμή;
Κάτι δανείζεται ἀπ' τό πρίν
Κάτι ἀπ' τό αὔριο
Τό ξεπληρώνει
Μέ τό ὑστέρημα τοῦ ἄλλου.
Ἀέρινη
Κι ὅμως πατάει στό στῆθος σου ἀτσάλι –
Ἔτσι ἀκριβῶς
Ὅπως τό σύμπαν περισφίγγει:
Ἀτσάλινο.
Γεμάτο τρύπες ἀπό θάλασσες κενοῦ
Τοπία τοῦ Τίποτα
Νά πλέουν μέσα τους νησάκια νετρονίων
Καί γαλαξίες. Εὐφάνταστη
Φενάκη τοῦ ὁρατοῦ
Στή φτερωτή
Μπαγκέτα ἑνός ἰλίγγου.

Πού ἠλεκτρισμένη
Μεταμφιέζει τό μηδέν
Τό πουθενά
Καί τό ποτέ

Σέ κόσμο.

Landscapes of Nothing

Again the present day and the blade of fate
Again the intellect's abyss.
Doesn't a tiny moment
Finally truly
Own nothing?
It borrows something from before
Something from the morrow
Pays it back
With somebody else's poverty.
Ethereal
Yet stepping on your chest like steel –
Just like
The universe clutches:
Like steel.
Teeming with holes out of seas of void
Landscapes of Nothing
Islands of neutrons floating inside them
And galaxies. Ingenious
Disguise of the visible
On the winged
Vertigo's baton.

That electrified
Transforms the naught
The nowhere
And the never

Into a cosmos.

Τό πραγματικό

Ἀνύπαρκτα μάτια
Βυζαίνουν ἀνύπαρκτα χρώματα.
(Τό κόκκινο δέν εἶναι χρῶμα·
Εἶναι ταχύτητα.
Τό κίτρινο τό πράσινο τό γκρί,
Χορδές μιᾶς ἅρπας μακρινῆς
Ἐπίχρισμα κυματικό
Τῶν συχνοτήτων).

Βράχια καί σίδερα
Περνάει τούς πόρους τους
Μιά φαντασία πώς κάποτε
Πύκνωσε ἡ σάρκα τοῦ ἀέρα ἱδρύοντας
Βάρη καί σχήματα
Πού μέχρι τότε
Φευγαλέα
Ὁ ὕπνος.

Ἔτσι ἀνύπαρκτο
Γεννιέται
Τό πραγματικό.

Μεγαλειώδης
Περιδίνηση
Τοῦ μηδενός.

Ὠκεανός
Κρυμμένος
Στή σταγόνα.

The real

Nonexistent eyes
Suckle nonexistent colours.
(Red is not a colour;
It is speed.
Yellow green and grey:
Chords of a remote harp
The frequencies'
Wavy coating).

Rocks and irons
Through their pores passes
A fantasy that in the past
The air's flesh thickened, instituting
Weights and shapes
Up till then
Fleetingly
By sleep.

Thus nonexistent
Is born
The real.

A grand
Whirling
Of naught.

An ocean
Hiding
In a drop.

Τίποτα δέν εἶναι τίποτα

Κι ἄς φαίνονται ὅλα τιποτένια·
Τίποτα
Δέν εἶναι τίποτα.

Σᾶς νιώθω ἤδη ἑτοιμασμένους νά διαγνώσετε
Ἀγάπη, εὐγένεια γιά κάθετί μικρό
Σ' αὐτό πού εἶπα
(Ὄ Ε βέβαια,
Τό μυρμηγκάκι τό μυγάκι ἔχουν τή θέση τους
Στό τέλειο σύμπαν πού ἐν σοφία – καί τίποτα
Δέν θά μποροῦσε νά 'ναι ἀμελητέο).

Μή βιάζεστε.
Γιατί ἄλλη σκέψη μοῦ ταράζει τό μυαλό.
Σάν ἀπειλή:

Ἄν πράγματι
Καί τό ἐλάχιστο μυγάκι ἔχει τή θέση του
Στό τέλειο σύμπαν πού τοῦ ἁρμόζει
Ἀλλάζοντας μορφές στό διηνεκές,
Ἄν πράγματι
Αὐτό πού λέμε μυρμηγκάκι ἀνακυκλώνεται
Ἀπό ἐνέργεια σέ ὕλη καί πολυώνυμο
Κρατάει ἀλάνθαστο ἰσοζύγιο ἐν σοφία
(Τώρα μυρμήγκι ἄλλοτε φίδι
Κι ἄλλοτε ἄνθρωπος)
Μέχρι τό τέλος τῶν καιρῶν,

No thing is nothing

Insignificant though they might seem,
No thing
Is nothing.

I feel you ready to diagnose
Love, politeness for anything small
I happened to say
(Well, yes,
An ant and a fly have their place
In the ideally created universe where nothing
Could have been insignificant.)

Don't hurry,
For another thought is troubling my mind.
Like a threat:

If really
The remotest of flies has its place
In the ideal universe that becomes it
Changing forms in perpetuity,
If really
What we call an ant is recycled
From action to matter and multinomial
Maintains a perfect balance
(Either as ant, or snake,
Or human)
Till the end of time,

Ἄν τό κενό
Ποτέ δέν ἤτανε κενό
καί τίποτα
δέν χάνεται
στό Τίποτα,

Τότε λοιπόν
Ἀδήριτα
(Μήν ἀπατᾶσθε – ἀδήριτα)
Θ' ἀπαγγελθεῖ ἀπ' τό Ἀνώτατο
Ἡ ἐσχάτη τῶν ἐσχάτων
Γιά ὅλους μας:

Ἰσόβια μετά θάνατον.

Πολύ σωστά τό ἀκούσατε:
Ἰ σ ό β ι α μ ε τ ά θ ά ν α τ ο ν.

Ἐκτοπισμένοι
Ἀπ' τήν Ἐδέμ
Τοῦ Μηδενός.

Αἰώνιοι κάτοικοι
Στό ἀνελέητο Κάτι.

If the void
Was never a void
        and nothing
        is lost
        in Nothingness,

Then
Invincibly
(Don't be deluded – invincibly)
The Supreme One
Will pronounce the extreme penalty
On all of us:

Life imprisonment after death.

You heard right:
L i f e i m p r i s o n m e n t a f t e r d e a t h.

Banished
From the Eden
Of Naught.

Eternal inhabitants
In the pitiless Something.

Ἐλπίζω

Σ' ἕνα ὑπέρτατο
Μηδέν
Πού στρόβιλος
Θά ξεριζώσει
Ἀκέραιο τό
Σύμπαν
Καί ἄναρχο
Θά ξεχυθεῖ ἀπ' τά
Σπλάχνα του τό
Χάος.

Σ' ἕναν ἀνάδρομο
Θεό
Πού εὐήκοος
Στή μυστική
Εὐχή
Τῶν ὄντων
Ἄξαφνα
Θά πλαστουργήσει
Τό σκοτάδι ἐξυπαρχῆς
Χαρίζοντας
Τό μόνο ἀντίδοτο
Στή σκοτεινή
Ἀθανασία
Τοῦ φόβου:

Ἀνυπαρξία.

I hope

To a supreme
Zero
That as a whirlwind,
Will uproot
The entire
Universe
And from within
Will surge
A disorderly
Chaos.

To a recursive
God
Who sympathetic
To the secret
Wish
Of beings
Will suddenly
Create
The darkness anew
Offering
The only antidote
To the dark
Immortality
Of fear:

Nonexistence.

Ἔτσι κι ἐμεῖς

Σάν τόν Κυναίγειρο, τόν ἀδελφό τοῦ Αἰσχύλου.
Ξέρετε.

Πού ὅταν οἱ Πέρσες ἀπ' τόν Μαραθώνα τρέξανε
Στά πλοῖα τους νά φύγουν νά σωθοῦν
Αὐτός ἐμπόδισε μιά τριήρη χώνοντας
Τά νύχια του στήν πρύμη. Τοῦ 'κοψαν
Τό χέρι ἀπ' τή ρίζα. Αἱμόφυρτος
Συνέχισε μέ τ' ἄλλο.
Κι ὅταν τό 'κοψαν κι ἐκεῖνο, σέ ὕστατη,
Μπήγει τά δόντια στό σκαρί ἐλπίζοντας
Νά ματαιώσει, λέει, τήν ἀναχώρηση.

Νά ματαιώσει, πῶς; Ἕνας πρός ὅλους;
Φούμαρα τοῦ μύθου, ἀμετροέπειες.
Τήν ἀναχώρηση τήν εἶχε δεδομένη. Πάλευε
Τήν καθυστέρηση μονάχα νά κερδίσει.
Ἀφοῦ (ὁμογάλακτος τοῦ Αἰσχύλου) τό 'νιωθε:
Κάθε λεπτό εἶν' ἀπό μόνο του μιά νίκη. Πάλευε
Τήν καθυστέρηση μονάχα νά κερδίσει.

Σαφῶς τήν καθυστέρηση.

Μέ νύχια
Καί μέ δόντια.

Thus we

Like Cynegeirus, the brother of Aeschylus.
You know.

Who when the Persians retreated from Marathon
To the safety of their ships
He obstructed a trireme by sticking
His nails astern. They cut
His hand to the bone. Covered in blood
He continued with the other.
And when they cut off this one too,
        at the last moment
He stuck his teeth into the hull, hoping,
He said, to prevent it from setting sail.

Prevent it how? One out of so many?
Legendary balderdash, impertinence.
The trireme's sailing he took for granted.
He struggled merely to win its delay,
For (being Aeschylus' brother) he knew this:
Every minute is itself a victory. He struggled
Merely to win its delay.

Clearly its delay.

Tooth
And nail.

Κυναίγειρος

Δέν ἔχει περάσει ἀκόμα οὔτε λεπτό.

Καθώς κρατοῦσα καρφωμένο τό καράβι
μέ τά δύο –
Νυστέρι; Ξίφος; Κεραυνός;
μοῦ κόβει σύρριζα τ' ἀριστερό. Δέν πόνεσα
Ὅσο κανείς θά φανταζόταν. Πίδακας
Μόνο πηδάει ζεστός ἀπ' τ' ἀκρωτήρι τοῦ ὤμου
Κι ἄξαφνα
Δίπλα ἕνα χέρι στό νερό. Σάν ξένο.
Ἕνα κομμάτι ἐγώ, σάν ξένο. Ἀπόμακρο.
Μέ ὅ,τι κράτησε ὅ,τι χάιδεψε ὁλόκληρη ζωή
Νά στραφταλίζει ἀφρόψαρο
Καμακωμένο. Ἀκίνητο
Τώρα τραβάει χορευτικά
Πρός τόν βυθό.

– Τί πονεμένη, Θέ μου, ἀναλγησία!
Ἐδῶ κηδεύεις τόν ἑαυτό σου σέ κομμάτια,
Καί ἄδακρυς
Ἐσύ κεντᾶς μεταφορές, σάν τούς ποιητές;

Σάν τούς ποιητές.
Πού μέ χαρτί γιά σάβανο
Κηδεύουνε
Σέ κάθε λέξη ἕναν ἀπόμακρο ἑαυτό.
Ἕναν ξένο.

Cynegeirus

Not even a minute has gone by.

As I was holding the ship fixed
With both hands –
Lancet? Sword? Thunderbolt?
cuts my left arm right off. It didn't hurt
As one would think. There was
Only a warn squirt from the shoulder's cape
And suddenly
Beside it a hand in the water. A strange hand.
Like a strange part of me. Distant.
With what it had held, had caressed an entire life
Writhing like a dying
Fish. Now in an airy
Dancing manner it heads
For the deep.

God, what a hurt heartlessness!
Here you bury yourself in pieces,
And tearless
You embroider metaphors like poets?

Like poets.
Who with paper for a shroud
Bury
In each word a remote self.
A strange one.

Ξύλα οἰκόσιτα

Στό δροσερό σαλόνι σας θροΐζει ἕνα δάσος.
Κορμοί ὀρεσίβιοι
Ἔπιπλα τώρα οἰκόσιτα
Πού κάθε τόσο οἱ ρόζοι τους
Στάζουνε κόμπους ἀπό ἱδρώτα ἄν θυμηθοῦν
Τόν ὑλοτόμο.

Αὐτό φαντάστηκα.

Κακῶς.

Γιατί δέν εἶναι ρόζοι·
Ἀλλά τά μάτια τους
Δεκάδες μάτια πού ἔντρομα
Βλέπουν νά κρέμεται
Δαμόκλειο τό τσεκούρι τοῦ ὑλοτόμου
Ἀστράφτοντας –
Πάνω ἀπ' τή ρίζα
Τοῦ λαιμοῦ σας
Τούτη τή φορά.

Κι ἀπό συμπόνια, οἱ ἄκρες τους
(Σάν τή δροσιά
Νά βρέχει τόν κανθό)
Στάζουνε
Κόμπους κόμπους
Σιωπηλά
Τά δάκρυα.

Domestic wood

In your cool living room rustles a forest.
Mountain trunks
Now domestic furniture
That every so often their knots
Drip sweat if they remember
The woodcutter.

That's what I thought.

Wrong.

Because they aren't knots;
But their eyes
Dozens of eyes looking in terror
At the woodcutter's axe
Hanging Damoclean
And glittering –
This time
Above the root
Of your neck.

And showing compassion, their tips
(Like dew
Moistening the corner of the eye)
Quietly
Drip
Drops
Of tears.

Ἡ παραβολή τῆς παραβολῆς

Ἀπό τήν πρώτη κιόλας μέρα μοῦ καρφώθηκε:
Ἀπόλυτη παραβολή
Στό βάζο
Ἡ τουλίπα.
Πρωί πρωί ἀνοίγοντας τά πέταλά της ὅλα
Κι ὥς τό σούρουπο
Πού μ' ἁπαλές κινήσεις τά μαζεύει
Κλείνεται
Σιγά σιγά στόν ἑαυτό της
Γίνεται
Ξανά μπουμπούκι.
Τήν ἄλλη τήν παράλλη
Τά ἴδια:
Ὥριμο ἄνθος ἀνοιγμένο
Κι ἔπειτα
Κοντά στό σούρουπο ξανά
Μπουμπούκι.

Μιά εὔληπτη παραβολή ἕνα κήρυγμα
Ἰσόβιας ἀνανέωσης αἰώνιας ἥβης
Μέσα στό βάζο ἡ τουλίπα. Μάλιστα.

Τήν πέμπτη ἕκτη μέρα
Σάν νά ὑπέθεσα
Μικρά σημάδια κόπωσης στό ἄνοιξε κλεῖσε
Κάτι λεπτές ρυτίδες ἀφυδάτωσης –
Τίποτα πάντως εὐκρινῶς
Ἀνησυχητικό.
Γι' αὐτό μοῦ ἦρθε ξαφνικό
Καθώς τήν ἕβδομη
Οὔτε λουλούδι οὔτε μπουμπούκι

The parable of the parable

From the very first day it dawned on me:
The tulip
Was an absolute parable
In the vase.
Opening all its petals early in the morning
And up to the dusk
When with gentle movements it assembles them
Gradually
It turns in on itself
Becoming
A bud again.
Next day and the day after
The same thing:
An open mature flower
And afterwards
Come dusk a bud
Again.

An easy to understand parable a sermon
Of a lifelong renewal, of an eternal puberty
The tulip in the vase. Yes, sir.

On the fifth the seventh day
I noticed
Tiny marks of weariness in opening-closing
Certain thin wrinkles of dehydration –
But nothing really
Disturbing.
That's why it surprised me
On the seventh day
When neither flower nor bud

Ἀλλά τά πέταλα
Ριγμένα ξέπνοα στό τραπέζι.

Πάει λοιπόν τό καημένο τό λουλούδι
Πάει τό κήρυγμα
Πάει μαζί του ὁλόκληρη παραβολή.

Ἄ ὄχι, αὐτή τή νέα παραβολή
Θά τήν κρατήσω.

But petals
Lying lifeless on the table.

So there goes the poor flower
The sermon
And with it the entire parable.

Ah, no. This new parable
I'll keep.

Τό γρανάζι

Τό ἀναφέρω ἐδῶ μέ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν –
Μή θεωρηθῶ
Κάνας λειψός ἀλαφροΐσκιωτος
Ἤ (λέξη ὡραία μά πολύ ποιητική)
Νεραϊδοπαρμένος.
Συνέβη ἔξι ἑφτά φορές
Αἰφνίδια πάντα: Ἐκεῖ πού κοίταζα
Εὐθεία μπροστά μέ ζοφερή ἀμεριμνησία
Τά τεκταινόμενα,
Κάπου στήν ἄκρη τοῦ βλεφάρου διέκρινα
Ὀδοντωτό γρανάζι πού ἔπαλλε
Μᾶλλον πού γύριζε σέ χρόνο τακτικό
Μέ κουρδισμένα, ρολογίσια βηματάκια.
Μόλις τό βλέμμα μου γυρνοῦσε κατακεῖ,
Ἐξαφανιζόταν.
Δέν τό περιέγραψα σαφῶς. Ὡστόσο ἡ αἴσθηση
Ὑπῆρξε ἀπόλυτα σαφής
Καί παραμένει:
Ἕνας σφυγμός κάτι μ' ἀκρίβεια νά μετράει
Μικρός τροχίσκος νά τυλίγει μιά κλωστή
Μηχανισμός πού ἀθέατος δουλεύει
Κι ἀπό ἀμέλεια
(Ποιός συνωμότης νά προβλέψει τό ἀπρόβλεπτο)
Βγῆκε γιά κλάσματα στό φῶς.
Δέν ὑπερβάλλω. Οὔτε ἄλλωστε
Θά μέ πτοοῦσε τό τυχαῖο. Ἕξι κι ἑφτά
Καί δεκαεφτά φορές νά μοῦ συμβεῖ – τί ἔγινε;
Τό ὀργανωμένο εἶν' αὐτό πού μέ πτοεῖ. Ὁ ἄψογος
βηματισμός σέ χρόνο τακτικό
Ἡ ρολογίσια περιέλιξη ἀοράτου νήματος
Γύρω ἀπ' τόν ἄξονα ἑνός κέντρου πού δέν ξέρω.

Cogwheel

I mention it here for what it's worth –
So as not to be taken for
A Simple Simon
Or (a beautiful, but very poetic word)
Moonstruck.
It happened six or seven times
Always by surprise: As I was looking
Right ahead at the intrigues
With gloomy unconcern,
Somewhere on the edge of the eyebrow I noticed
A cogwheel vibrating
Or rather revolving in regular time
With wound clockwork steps.
The moment my look turned to it
It disappeared.
I haven't clearly described it. Yet the sense
Was perfectly clear
And remains so:
A pulse counting something with precision
A small pinion winding a thread
A mechanism working unseen
And through carelessness
(What conspirator would have foreseen the unforeseen)
It came out fractional in the light.
I'm not exaggerating. And in any case
Fortuity wouldn't daunt me. Six or seven
Or seventeen times should it occur – so what?
Orderliness is what daunts me. Perfect
Pacing in regular time
The clockwork winding of an invisible thread
Round the axis of a centre unknown to me.

Μηχανισμοί ἀθέατοι, συνωμοσίες, γρανάζια.
Λέξεις πού αὐτόματα γεννοῦν ἀνησυχία
Ὥστε ἀντενδείκνυται
Ν' ἀνησυχεῖ κανείς πραγματικά.

Ὅμως ποιό κέντρο νά 'ναι αὐτό;
Ποιός ἄξονας;
Καί πόσα μέτρα νῆμα ἔχει ἀπομείνει;

Invisible mechanisms, conspiracies, cogwheels.
Words that automatically cause concern
Thus inadvisable
For one to be really concerned.

But then what centre might this be?
What axis?
And how many meters of thread remain?

Χρόνος ἐντόμου

Παίρνοντάς το γιά κουνούπι
Χτυπάω κατά λάθος
Ἄγνωστο ἔντομο.
Ἀσήμαντο ἀτύχημα
Παρά ταῦτα μοιραῖο:
Μετά βίας τό θύμα
Καί μέ ἰσχνό ἀποτέλεσμα
Προσπαθεῖ ἐνστικτωδῶς
Νά κινήσει τά μέλη.

Δέν λέω χωρίς τύψεις
Προβλέπω δυσοίωνη ἐξέλιξη.
Καταδίκη ἀσιτίας, παράλυση,
Ἐπονείδιστα τέλη ἐν ὀδύνη.
Τί τό θέλει νά ζεῖ;
Μέ μικρό δισταγμό
Ἑνός-δύο λεπτῶν
Ἐπιχειρῶ εὐθανασία.
Συνθλίβω τό πλάσμα εὐχόμενος
Ἐκ βάθους καρδίας
Καί γιά μένα παρόμοια σύντμηση πόνου
Ἄν ποτέ ὅ μή γένοιτο.

Ἀπό τότε συχνή ἀνησυχία μ' ἀγκυλώνει:

Σέ ποιά τάξη ν' ἀνῆκε
Τό ἀκούσιο θύμα μου;
Ποιό τό μέσο προσδόκιμο ζωῆς του;

Διότι ἄν –πρόσεξε, ἄν–
Ἦταν ζῶο βραχύβιο

Insect's time

Thinking it was a mosquito
I hit by mistake
An unfamiliar insect.
A slight mishap
But fatal nonetheless.
By force of will
And some slender means
The victim tries instinctively
To move its parts.

I'm not saying without compunction
That I foresee a gloomy prospect.
Condemned to starve, to be paralyzed,
An ignominious, painful end.
Why bother living?
After a slight hesitation
Of one or two minutes
I decide to put it out of its misery.
I crush the creature, wishing
From the bottom of my heart
A suchlike brief suffering
If, God forbid, anything should happen to me.

Ever since I am often troubled:

In what class belonged
My involuntary victim?
What was its average life expectancy?

Because if –mind you, if–
If it was a short-lived animal

Καί βραχύβιο τόσο, πού ἕνα δίλεπτο
Νά ἰσοῦται σέ μέτρο ἀνθρώπινο
Μέ βδομάδες ἤ μῆνες
(Ὅπως γίνεται, ἄς ποῦμε, στά καλούμενα «ἐφήμερα»)
Ποιός γνωρίζει ἄν καί τοῦτο τό δύστυχο
Δέν ὑπέστη μαρτύρια ἰώβεια
Γιά βδομάδες ἤ μῆνες ἐντόμου
Ὥσπου νά ’βγει ἡ ψυχή του;

Κι ἄν στά θεῖα κατάστιχα
Ἐκείνη ἡ εὐχή
Δέν διαβάζεται πιά
Σάν κατάρα.

And so short-lived that a couple of minutes
Would be equivalent to a human span
Of weeks or months
(As happens, let's say, with the so-called "ephemera")
Who knows if this pathetic creature
Didn't go through the suffering of Job
For an insect's weeks or months
Till it breathed its last?

And if in the Scriptures
That wish
Is now read
As a curse.

Ἡ διανομή

Φόβος· ὀργή· ἀηδία·
Μ' ἀνάποδη ἀλφαβητική σειρά
Χωρίς συνείδηση
Ξυπνάω ἀπό λιλιπούτειο βάδισμα
Πάνω στό χέρι μου:
Σέ πλήρη ἐξάρτυση ἐκστρατείας
Προελαύνει ἀθόρυβα
Μά σταθερά
Μιά κατσαρίδα.
Μ' ἀπρόσμενη ἑτοιμότητα
Κι ἀπό ἔνστικτο
Τή ρίχνω χάμω ἀστραπιαῖα, τή συντρίβω.

Ἀπό ἔνστικτο.
Πού 'χει στό κύτταρο χαράξει
Τήν ἀπέχθεια
Τήν προαιώνια ἔχθρα μου
Γιά τό σαπρό ἀποφώλιο τέρας.

Τό λιλιπούτειο
Ἀποφώλιο τέρας. Πού στό κύτταρο
Ἔχει κι ἐκεῖνο χαραγμένη
Ἀπό ἔνστικτο
Τήν προαιώνια πείνα
Γιά σκουλήκι.

Γιά τρυφερό σκουλήκι.
Πού στό κύτταρο
Ἔχει κι ἐκεῖνο
Χαραγμένο ἀνέκκλητα
Νά μέ βοσκήσει

The cast

Fear; disgust; anger.
In reverse alphabetical order
Without conscience
I am wakened by a lilliputian walk
On my arm.
Rigged out for a campaign
A cockroach
Advances quietly
But steadily.
With surprising readiness
And by instinct
I throw it down in a flash, squashing it.

By instinct.
Which has implanted in my cells
My abhorrence
My age-old hatred
Of this putrid, repulsive creep.

This repulsive
Lilliputian creep. Which in its cells
It too has implanted
By instinct
An age-old appetite
For a worm.

For a tender worm.
Which in its cells
It too has implanted
The irrevocability
To graze me

Κάποτε
Στό χῶμα.

Παίζοντας ὅλοι πειστικά
Χωρίς συνείδηση

Ἀλλά μέ ἴδια διανομή

Σ' αὐτή
Τή μία
Διαβολική
Καί θεία
Κωμωδία.

Some time
In the earth.

All playing convincingly
Without conscience

But with same cast

In this
One
Devilish
And divine
Comedy.

Οἱ πεινῶντες

Μακάριοι οἱ πεινῶντες.

Γιατί αὐτοί
Ὅλο καί κάποιο ξεροκόμματο θά βροῦν
Μιά χούφτα ψίχουλα
Νά μπουκωθοῦν
Νά θρέψουν
Μέχρι τελικῆς
Τήν ἄσπονδη
Ἔνδεια.

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι.
Μέ στρωμένο ἐμπρός τους τό τραπέζι
Ἀδύναμοι
νά πιάσουνε πιρούνι
Ἀνόρεχτοι –
Πεινώντας
Ἀκατάσχετα
Γιά πείνα.

The hungry

Blessed are the hungry.

Because they'll
Always find a crust of bread
A handful of crumbs
To cram their mouths
To nourish
To the end
Their implacable
Destitution.

Whereas others
Before a table spread with food
Not capable
Of taking a fork
Having lost their appetite –
Feeling irrepressibly
Hungry
For hunger.

Ὑπερμνήμων λήθη

Πλησίαζα στά χείλη τῆς ἀβύσσου.

Ψέματα.
Ἀκόμα τώρα, ψέματα:
Ἤμουνα μές στόν φάρυγγά της
Ἤδη
Ὁ μισός.
Καί μέ κατάπινε.

Καταγδαρμένο μέ τραβῆξαν ἔξω.

Μόλις ξανάπιασα μολύβι, πίστευα
(Φοβόμουν μήπως; ἤ ἔλπιζα;)
Πώς θά ποτίζαν αἷμα τά χαρτιά.
Αἷμα
Σκοτάδι
Καί αὐτή
Τήν ἄφατη σοφία πού (σάν νά 'τανε τοῦ
Μίδα τό χρυσάφι) ἀφήνει πάνω σου
Ἡ κρύα χειραψία μέ τό
Μηδέν.

Μιά ὑπόκωφη σιωπή ἀπ' τά ἔγκατα
Θά σκέπαζε ὅλες τίς φωνές
Τίς πυρωμένες σκέψεις
Τά ἔμμονα αἰσθήματα
Τά θορυβώδη κύμβαλα
Τῶν λέξεων.

Ἔτσι πίστευα.

Hypermnesic oblivion

I was approaching the lips of the abyss.

I'm lying.
Even now I'm lying:
Already
Half of me
I was in its pharynx.
And it swallowed me.

They pulled me out scratched all over.

When I took hold of a pencil again, I believed
(I was afraid? Or did I hope?)
That my papers would be soaked in blood.
Blood
Darkness
And this
Ineffable wisdom (as though it were
The gold of Midas) which a cold handshake
With the naught
Leaves on you.

A deep silence from the bowels
Would cover all voices
The flaming thoughts
The obsessive feelings
The noisy cymbals
Of words.

That's what I thought.

Ὅμως, ἐντέλει, ὄχι.
Σάν νά μήν ἔγινε ποτέ –
Σάν νά μήν ἦταν ἡ ἄβυσσος
Σάν νά μή στοίχισε σταγόνα αἷμα.
Ὑπερμνήμων λήθη πού ὅρμησε
Σφούγγισε ἀμίλητη
Ἀπό παντοῦ
Καί τά ἐλάχιστα ἴχνη.

Ὥστε λοιπόν
Τόσο κοντό εἶναι τό μολύβι, πού ἡ μύτη του
Ἴσα πού φτάνει ν' ἀκουμπάει μαυρίζοντας
Τήν κρούστα
Ἑνός χαρτιοῦ;

Ἤ μήπως πάλι, σκέφτομαι,
Πάει ἀπρόβλεπτα βαθιά
Τόσο βαθιά
Ὡς τήν ἄβυσσο
–Τήν ἄλλη ἐκείνη ἄβυσσο,
Τῶν αἰωνίων πραγμάτων–
Καί συναντάει ἐκεῖ
Τίς ἴδιες πάντα πυρωμένες σκέψεις
Τά ἔμμονα αἰσθήματα
Τά ἐρεβώδη σύμβολα
Μιᾶς μητρικῆς
Ἀκατανόητης γλώσσας;

Τί νά πιστέψω.

But, in the end, no.
As if nothing ever happened –
As if it weren't the abyss
As if not a drop of blood was shed.
Hypermnesic oblivion rushing
Quietly to wipe away
The slightest traces
All over.

Well, now,
Is the pencil so short that its nose
Can just manage to touch and blacken
The crust
Of a paper?

Then again, I think,
Might it go unexpectedly deep
So very deep
Into the abyss
–That other abyss
Of eternal things–
And there comes across
The very same flaming thoughts
The obsessive feelings
The sombre cymbals
Of an incomprehensible
Mother tongue?

What am I to believe?

Ἡ φλόγα τῆς ἀφῆς

Τόν Μίδα σκέφτομαι βεβαίως. Ὅπως ἐσεῖς.
Τό ἀκόρεστο χρυσάφι πού ἀνθράκευε
Κάθε του ἄγγιγμα. Ὕστερα λέω:
Πῶς γύρισε ἄραγε ἀνάποδα τό θαῦμα
Καί ὅ,τι δέχεται τό ἐλάχιστό μας χάδι
Ἀπανθρακώνεται
Σ' ἀόρατη ἀστραπή;
Δέν ἔχω ἀπάντηση.
Κι ἄς βλέπω γύρω τούς καπνούς
Νά ἐκτυλίσσονται
Σάν ρητορεία μυθεύματος
Περί τῶν ἐγκοσμίων.
Θωπείας θυμίαμα
Ἤ τό ἐξώτερον
Πού μέ ἀνταύγειες χρυσαφιές
Τώρα μηδίζει ἀγγέλλοντας
Τά ἐρεβώδη.
Καύση τῶν ζώντων.
Καί στρεβλή ἐτυμολογία
Πού ὅμως λέγει τ' ἀληθῆ
Τό *ἄνω θρώσκω.*

Σ' αὐτή τήν τελετή
Μεῖνε νηφάλιος:

Τό δέρμα σου
Κρησφύγετο ἀφύλαχτο

Στῆς φλόγας
Τήν τρεμάμενη
Ἀφή.

The flame of touch

I'm thinking of Midas, of course. As you are.
The covetous gold that his every touch
Supplied. Then I say:
How come the miracle turned topsy-turvy
And whatever our slightest caress receives
Is burned up
In invisible lightning?
I have no answer.
Regardless that around I see the smoke
Unwinding
Like fictional rhetoric
About worldly matters.
Flagrant stuff for burning
Or fire
That with golden glints
Now deserts announcing
The occult.
Cremate the living.
And though wrong etymology
The *uplift*
It nonetheless tells the truth.

In this ceremony
Remain sober:

Your skin
An unguarded shelter

To the flame' s
Tremulous
Touch.

Τυφλό σύστημα

Μέ τό ραβδί σάν κιμωλία χαράζοντας
Τίς τεθλασμένες
Μιᾶς πανάθλιας μοίρας.
Ὁ θροῦς τῶν δέντρων
Εἶναι βέβαια πράσινος
Ἐνῶ τό ἀμόνι
Συνορεύει μέ χειμώνα.
Ἐτοῦτα ὅλα ἐξ ἀκοῆς.
Χωρίς τά μάτια μου
Ξέρω τά χέρια πάνω στόν πηλό
Κι ἄλλοτε πάλι ματωμένα
Στά μαχαίρια.
Οἱ ἀσώματες φωνές εἶναι τά σώματα
Οἱ μυρωδιές τά πάτρια μονοπάτια.
Μιά λέξη μόνο δέν γνωρίζω: *Ἐπέκεινα.*
Τί πιό ἐπέκεινα νά ὑπάρξει δηλαδή
Ἀπό 'να τόσο τρομερό
Ἀόρατο Τώρα;
Κι ἀπό μιά τέτοια φαντασία
Πού ἐνδύεται σύμβολα
Κι ὕστερα σύμβολα ἐνδύονται οἱ μορφές της;
Μήν πλατειάζω. Ἡ θάλασσα
Φτάνει ὥς τά σπλάχνα μου ἁλάτι τῶν χειλιῶν
Μέ γεύση ἀλάθητη.
Γι' αὐτό ὑποθέτω ἄλλωστε
Πώς ναί, τήν εἶδα. Τό ἴδιο καί τό φῶς
Τό λίγο ἀστεῖο ἐκεῖνο ἔμβλημα
Τῆς Γνώσης. Ναί, τό εἶδα.
Μιά ὑπόθεση ἐντέλει θά 'ναι ὅλα.
Πού ἀφοῦ τά ὑπέθεσες, θά ὑπάρξουν.
Κι ἀφοῦ ὑπάρξουνε

Touch system

With a stick like a piece of chalk I trace
The crooked lines
Of a wretched fate.
The trees' rustling
Is green of course
Whilst the anvil
Borders on winter.
All these by hearsay.
Without my eyes
I know my hands on potter's clay
And other times also bloody
On knives.
Bodiless voices are bodies
Native paths the smells.
Only one word I'm not sure about: *Beyond.*
What more beyond is there
Other than this horrendous
Invisible Now?
And this imagination
Rigged out with symbols,
Its forms then rigged out with symbols?
To cut a long story short, the sea
Extends to my heart the salt of lips
The taste infallible.
That's why I assume
That yes, I've seen it. As with the light
That somewhat funny emblem
Of Knowledge. Yes, I've seen it.
In the end everything will be an assumption.
And since you assumed them, they'll exist,
And since they'll exist

(Ἡ σκέψη μόνη της ἐκεῖ
Ἐκεῖ ὁδηγεῖ)
Μέ τεθλασμένες διαδρομές
Στό ἐπέκεινα
Στόν πιό βαθύ γκρεμό του –εἰς βόθυνον–
Σάν φαντασία πού ὑποδύεται μνήμη
Κάποτε
Λοιπόν
Θά γκρεμιστοῦνε.

(Thought alone leads
There, there)
With crooked courses
In the beyond
On its steepest precipice –into a pit–
Like imagination enacting memory
So
Some day
They'll be demolished.

Ἀκούω τή θάλασσα

Ἀκούω τή θάλασσα. Μέ διεύθυνση μαΐστρου, ὁλόκληρη
Ὀρχήστρα ἐγχόρδων καί πνευστῶν νά ὑψώνεται
Κι ἀπό μακριά ὁ ἀντίλαλος κρουστῶν
Πάνω στά βράχια.

Σπουδαία μεταφορά!

Σπουδαία; Κατάπτυστη.
Πού ἀντί ἀπ' τ' ἀνήλιαγα
Κοντσέρτα πλήξης κλασικῆς νά μεταφέρομαι
Νοερά στ' ἀσίγαστα νερά
Μιᾶς Ἀμοργοῦ ὑπαρκτῆς,
Πῶς μοῦ 'ρθε τώρα νά φαντάζομαι μαέστρους
Καί πνευστά
Πού μήτε ψίθυρο ἀνεμόεντα
Νά ψελλίσουν.

Ἀκούω τή θάλασσα. Ἤ μᾶλλον, προσπαθῶ.
Ὡραία πού εἶναι, ἀληθινή.
Σάν ψέμα.

I'm listening to the sea

I'm listening to the sea. Directed by a northwester, an entire
Orchestra of stringed and wind instruments in crescendo
And in the distance the echo of percussion instruments
On the rocks.

Superb transposition!

Superb? Despicable.
That instead of the sunless
Tedious concerts of classical music to be mentally
Transported to the unappeased waters
Of an existing Amorgos,*
What's got into me and I'm imagining conductors
And wind instruments
That not even a breezy whisper
Will they hum.

I'm listening to the sea. Or rather, I'm trying.
How beautiful she is, so real.
Like a lie.

*Amorgos: An island in the Aegean. (It is the poet's place of origin).

21 Ἰουνίου

Στόν Νικόλα

Εἰκοσιμία Ἰουνίου. Ἡ πιό μεγάλη μέρα.
Καί μή θαρρεῖτε
Πώς μιλῶ προσωπικά (γιατί γεννήθηκε
τή μέρα κείνη ὁ γιός μου)
Ἀλλά ἐξ ἀντικειμένου:
Ὅς τίς κορφές αὐτές προήλασε τό φῶς
Κατατροπώνοντας τό στράτευμα
Τοῦ σκότους.
Ἀνατολή ἡλίου 5.03′. Δύσις ἡλίου 19.51′.
Ὁ ἅδης κατεπόθη εἰς νῖκος.
Βεβαίως προσωρινά.
Γιατί ἐνῶ σιγά σιγά φουντώνει καλοκαίρι
Κι ἐνῶ στά μάτια τῶν πολλῶν τό βράδυ ἀργοπορεῖ
Μέ δαγκωνιές λεπτῶν ἀρχίζει ἀντίστροφη.

Στοιχηματίστε ἄφοβα·
Σκοτάδι φῶς
Ὅλα σικέ ἀπό τά πρίν καί μοιρασμένα
Ἰσοπαλίες ἤ θρίαμβοι –
Πότε ὁ ἕνας πότε ὁ ἄλλος νικητής
Ἐπ’ ἄπειρον.

Τῶν ἐποχῶν ἡ δίκαιη ἀδικία ἔτσι:
Ἐπ’ ἄπειρον.

Ἐνῶ ἀλλοῦ
Πού ἡ μάθηση δέν γίνεται
μητέρα ἐπαναλήψεως
Ἐκεῖ
Μιά τόσηδά μεγάλη μέρα θά δοθεῖ
Καί μόνο νύχτα δαψιλεύεται μετά
Στόν ἡττημένο.

21st June

To Nicolas

21st June. The longest day.
And don't think
I'm speaking for myself (because
My son was born on this day)
But objectively:
Light advanced up to these tops
Routing the army
Of darkness.
Sunrise 05.03' hours. Sunset 19.51' hours.
Death swallowed up in victory.
Temporarily, of course.
For while summer is little by little flaring
And in the eyes of the masses the evening is delaying
The countdown begins with minutes' bites.

You can bet without fear;
Darkness light
A put-up job and everything shared out
Ties and triumphs –
Winners now the one then the other
Ad infinitum.

Thus the fair unfairness of the times:
Ad infinitum.

While elsewhere
Where learning doesn't turn into
Mother of repetition
There
A tiny long day will be given
And only the night is afterwards lavished
On the loser.

Ἡ γλώσσα τῶν νεκρῶν

Οἱ πεθαμένοι μιλοῦν
Μιά παράξενη γλώσσα
Γεμάτη φωνήεντα βρυγμῶν
Καί λυγμούς ἐξοδίους.

Σάν νά ξυπνοῦν ἀλαφιασμένοι
Ἀπ' τό μέλλον
Καί ν' ἀνεβαίνουν
Τρέχοντας
Τήν κλίμακα
Τοῦ
Ντό
Πάνω στά πλῆκτρα
Τῶν ἀκόρεστων
Δοντιῶν τους.

The language of the dead

The dead speak
A strange language
Full of gnashing vowels
And elegiac sobs.

As if waking up panicky
From the future
And running
Up
The C
Scale
On the keys
        Of their
        Insatiable
        Teeth.

Κοντινό

Μέριμνες ἐπιούσιες
Μισθοί καί ὡράρια
Μόδες τηλέφωνα ταξίδια ἐπιταγές –
Κάτω ἀπό τόνους σκουπιδιῶν
Πατικωμένο βιαστικά
Τό αἰώνιο.

(Κι ἐδῶ, στόν στύλο τῆς γωνίας,
Ἀδύναμη
Μιά λάμπα φέγγει
Σβήνοντας
Χιλιάδες ἄστρα).

Nearby

Daily cares
Wages and working hours
Fashions phones travels cheques –
Under tons of rubbish
The eternal
Rammed down in a hurry.

(And here, on the corner streetlight,
A lamp shines
Faintly
Extinguishing
Thousands of stars).

Πέντε ζωγράφοι

Ἄν ἤσουν ἀδαής, θά ὑπέθετες
Πώς εἶναι ὑπάλληλοι γραφείου. Ἄχρωμοι
Σέ μιά γωνιά ἑστιατορίου μηρυκάζουνε
Τίς τρέχουσες κοινοτοπίες. Τίποτα
Στά λόγια ἤ στίς κινήσεις τους
Δέν μαρτυράει τό ἄγγιγμα τῆς Τέχνης.
Τίποτα
Ἐκτός, νομίζω, ἀπ' τό μειδίαμα
Κι ἀπό τό βλέμμα τό ἀπλανές
Τοῦ γηραιότερου:
Ἀπόψε, πρίν τρεῖς ὧρες ὁλοκλήρωσε
Τήν πιό λαμπρή του σύνθεση. Τό ξέρει
Πώς μᾶλλον θά 'ναι ὁ κολοφώνας τοῦ ἔργου του
Τώρα πού ὁ χρόνος τόν στριμώχνει ἀπό παντοῦ.
Δέν βγάζει ἄχνα. Μόνο ἀκούει. Σκέφτεται·
Τήν αἴθουσα τῶν ἐγκαινίων
Τά σχόλια τῶν ὁμοτέχνων τό ἔνθερμο
Ἀλλ' ἀφελές ἐγκώμιο τοῦ κοινοῦ.
Τόν στέφανο τῆς κριτικῆς. Κι ἀργότερα
Διατριβές μονογραφίες λευκώματα
Μά πιό μακριά
Ἕναν περίοπτο τοῖχο τοῦ μουσείου. Σκέφτεται
–Χορτάτος ἀπ' τό μέλλον πού ἄφησε–
Πώς κάποιοι κάποτε μπορεῖ νά εἰκάσουνε
Μέ πόση ἔξαψη ἀχαλίνωτη θά γιόρτασε
Τό βράδυ αὐτό τόν θρίαμβο
Τῆς τελευταίας πινελιᾶς.
Μέ πόσο εὔγλωττη εὐφορία θ' ἀνέλυε
Προθέσεις κι ἐπιτεύγματα
Στούς φίλους
Πού θ' ἀκούγανε ὅλο δέος.

Five painters

Were you an ignoramus, you'd presume
They were white-collar workers. A dull lot
Sitting in a restaurant corner ruminating on
Recent platitudes. Nothing
About their talk or movements
Betrays the touch of Art.
Nothing
Except for, well, a smile
Or the blank look
Of the oldest one:
This evening, three hours ago, he finished
His most brilliant painting. He knows
That it'll probably be the zenith of his oeuvre
Now that time is pressing him from all around.
He doesn't breathe a word. He just listens. Ponders
On the exhibition opening
The comments of his fellow-painters the public's
Hearty but ingenuous praise.
The critical crown. And later on
Dissertations monographs albums
But further ahead
A prestigious museum wall. He thinks
–Satiated with the future he's leaving behind–
That maybe some day some people will surmise
With what unbridled excitement he celebrated
That evening the triumph
Of the final brushstroke.
With what eloquent ebullience he set forth
Intentions and achievements
To friends
Who listened awestruck.

Προθέσεις κι ἐπιτεύγματα τῆς Τέχνης. Ὄχι ἄχρωμα
Κουτσομπολιά καί πληκτικές κοινοτοπίες –
Καθώς ἀρέσκονται
Ἡδονικά νά μηρυκάζουν
Οἱ ἀδαεῖς.

Artistic intentions and achievements. Not colourless
Gossip and tiresome platitudes –
As ignoramuses
Sensually
Like to ruminate on.

Οἱ χαρτοπαῖκτες

Πάντα τούς βρίσκω ἐδῶ. Στό ἴδιο καταγώγιο
(Σ' αὐτό τό ἄθλιο καφενεῖο, σάν καπηλειό)
Μ' ἕνα μπουκάλι στό τραπέζι.
Ὁ ἀριστερά καπνίζει πίπα. Ὅμως κι οἱ δύο
Ψυχῆ καί σώματι δοσμένοι
Στά χαρτιά.
Μόλις πού ἀρχίσαν τό παιχνίδι. Τράβηξαν
Τά πρῶτα φύλλα κι ἐξετάζουν ἐμβριθῶς
Ποιά τακτική ν' ἀκολουθήσουν. Πρόσεξα
Πώς, κρύο ἤ ζέστη, ἐξάπαντος
Φοροῦν σακάκι καί καπέλο. Πρόσεξα
Κυρίως αὐτό: Δέν στέργουνε
Νά σταματήσουν τήν παρτίδα οὔτε λεπτό.
Ξεχνοῦν νά φᾶνε καί νά πιοῦν.
Νά κοιμηθοῦνε. Κάθονται
Ἀντίκρυ ὁ ἕνας ἀπ' τόν ἄλλο. Ἀκίνητοι.
Κι αὐτό ἐπί χρόνια, συνεχῶς.
Πῶς γίνεται;
Δέν τούς γυρεύουν τά παιδιά, ἡ γυναίκα τους,
Δέν ἔχουν σπίτι καί δουλειά; Μέ ζώσανε
Τά φίδια γιά καλά. Ὑποπτεύομαι
Πώς κάποιο τέχνασμα γελάει τή λογική μου
Κάποιο περίεργο παιχνίδι θά μοῦ σκάρωσες
Μέ τά ψυχρά καί τά θερμά σου πού ζαλίζουνε
Σ' αὐτό τό ἄθλιο μαγαζί
Πού μέ κουβάλησες,
Τό καπνισμένο τοῦτο
Καταγώγιο,

Κύριε Σεζάν.

Card players

I always find them here. In this den
(This shabby coffee shop, like a pothouse)
With a bottle on the table.
The one sitting on the left is smoking a pipe.
But both of them
Are given heart and soul to card playing.
The game has just started. They've drawn
The first cards and ponder on
What method to pursue. I've noticed
That rain or shine they always
Wear a jacket and a hat. I've noticed
Mainly this: they don't consent
To stop playing even for a minute.
They forget about eating and drinking.
About sleeping. They sit
One opposite the other. Unmoving.
And this for years now.
How come?
Don't their children, their wives, miss them?
Have they no home or job? I smelled
A rat. I suspected
That some ruse deceived my reasoning
That you thought up a strange game
With your cold and warm colours that bewilder
In this shabby place
Where you brought me,
This smoke-filled
Den,

Monsieur Cézanne.

Συνάψιες

ὅλα καί οὐχ ὅλα

Ὁ οὐρανός: καθρέφτης
Ἡ μοίρα: βουβή
Τό πάθος: ἀκόρεστο

Ὁ χρόνος: νεκρός
Ἡ μητέρα: μονάκριβη
Τό ποτάμι: βαθύ

Ὁ καθρέφτης: ψυχρός
Ἡ φύση: βουβή
Τό δάκρυ: ποτάμι

Ὁ οὐρανός: νεκρός
Ἡ μοίρα: μονάκριβη
Τό πάθος: βαθύ

Ὁ χρόνος: ψυχρός
Ἡ φύση: μητέρα
Τό δάκρυ: ἀκόρεστο

Synapses

all and not all

The sky: a mirror
Destiny: mute
Passion: insatiable

Time: dead
Mother: one and only
The river: deep

The mirror: cold
Nature: mute
Tears: a river

The sky: dead
Destiny: one and only
Passion: deep

Time: cold
Nature: a mother
Tears: insatiable

Θηλιά ἀπό μετάξι

Σπαράζει ὁ κόσμος μές στοῦ ἥλιου τή θηλιά
Βγάζει τή γλώσσα της στραγγαλισμένη ἡ μέρα·
Καινούργιο φῶς περνάει μ᾽ ἀσβέστη τά παλιά
Κι ὅλα βαθιά στό χῶμα θάβονται τοῦ ἀέρα.

(Πόσο γλυκός τοῦ στίχου ἀλήθεια ὁ ρυθμός
– Καί τή θηλιά τήν κάνει ἀπό μετάξι·
Εἶναι λοιπόν τό μέτρο μόνο κι ὁ ἀριθμός
Πού καθορίζουνε τοῦ σύμπαντος τήν τάξη;).

Ἀνοίγει ἡ νύχτα τήν ἀστέρινη κοιλιά
Χιλιάδες φόβοι τή φωνάζουνε μητέρα·
Ψάρια κι ἀνθρῶποι, ἀγρίμια καί πουλιά
Ναυαγισμένα στά βαθιά νερά τοῦ ἀέρα.

Noose of silk

The world writhes in the sun's noose
The strangled day sticks out its tongue;
A new light whitewashes olden things
And everything is buried in the air's soil.

(Really, how sweet is the verse's rhythm
– It also makes the noose silken;
So is it just the metre and the number
That determine the universe's order?)

The night opens its starry womb
Thousands of fears call it mother;
Fish and men, beasts and birds
Sunk in the air's deep waters.

Ἄγριος ἵμερος

Στόν Σωτήρη Σόρογκα

Μήν προσκυνᾶτε τά εἴδωλα.
Εἶναι μοιραῖο ἁμάρτημα ἡ γλωσσολατρία.

Ὅμως χιλιάδες κυβικά στή λέξη θάλασσα
Δέν λιώνουν τό ἅλας
Ἐνῶ πιό αἴλουρο τό ἔαρ κρύπτεται
Πότε στά ρεύματα τοῦ ἀέρα
Πότε στά νερά.

Ἡ χάρη τῶν ἑλληνικῶν·
Πού αὐτόματα
Μ' ἕνα μειλίχιο Μή
Κρατοῦν κλειστά τά
Μυστικά,
Μ' ἕνα μονάχα Ταῦ
(Λειψό σταυρό) τούς
Τάφους.

Καί, βέβαια, θά προσέξατε:
Πῶς σβήνει ὁ
Ἄγριος ἵμερος –
Ποτάμι πόθου
Ἐκβάλλοντας
Στό ἀνεστραμμένο
Δέλτα
Τό εὔφορο

Τῶν
Δεσποινίδων.

Wild libido

To Sotíris Sórongas

Don't worship idols.
Linguistic worship is a fatal sin.

Yet thousands of cubes in the word sea
Don't melt the salt
Whereas spring being stealthier hides
Either in the airstreams
Or in the waters.

The gift of the Greek language –
Which automatically
With a gentle M
Keeps the Mysteries
Sealed,
With just a T
(A deficient cross) the
Tombs closed.

And, of course,
You will have noticed
How wild libido
Cools off –
A river of passion
Emptying
Into the
Dolly birds'
Inverted
Fertile
        Delta.

Αὐτόματος τηλεφωνητής

Δέν εἶμαι.

Ἀσώματη φωνή μέ ὑποδύεται
Μ' ἀνώτερη πειθώ ἀπ' ὅσο δύναμαι
Κι ἐγώ νά ὑποδυθῶ
Ἐμένα.
Ὑπόκριση στά ὅρια εἰλικρίνειας.
Ἰσόβια ἐμμονή:
Δέν εἶμαι.

Μά ἐσεῖς
Πού μέ πιστεύετε
Ρίξτε μπουκάλι μήνυμα
Καί πάλι μέ πειθώ ὑποκριθεῖτε
Πώς ναί, πιστεύετε αὐτό
Πού βέβαια
Δέν πιστεύετε
Οὔτ' ἐσεῖς:
Πώς
Εἶμαι.

Answering machine

I'm not.

A bodiless voice impersonates me
More convincingly than I can
Impersonate
Myself.
Acting within the scope of honesty.
A lasting persistence:
I'm not.

But you
Who believe me
Send a message in a bottle
And again be convincing when you feign
That, yes, you believe
What of course
You yourselves
Don't believe:
That
I am.

Ἐξερχόμενο μήνυμα

Ἐτούτη τή στιγμή δέν εἶμ' ἐδῶ.
Σ' ἕνα μικρό κελί τοῦ στήθους
Ἀναπαύομαι.
Οὔτε φωνή οὔτε φῶς μοῦ διακόπτουνε
Τήν ὕπατη ἀγαλλίαση
Τοῦ τίποτα.

Ἔξω, σάν πάντα, περιφέρονται οἱ φίλοι μου
Ξελαρυγγιάζονται τά χρώματα τῆς μέρας
Ἰδέες καί πάθη σταθερῶς ἀνακυκλώνονται.

Κάπου ἐκεῖ
Μές στό πλῆθος
Χαμένος κι ἐγώ.

Outgoing message

I'm not here right now.
I'm resting
In my chest's small cell.
Neither voice nor light interrupt
The supreme elation
Of nothingness.

Outside, as always, stroll my friends
The day's colours are bawling
Ideas and passions are steadily recycled.

Somewhere there
Among the crowd
I too am lost.

Τό κελί

Ἔξω παφλάζουνε τά χρώματα τῆς μέρας
Σκέψεις αἰσθήματα χαράζουν τό κενό.
Κι ἐσύ κλεισμένος κλειδωμένος ἔγκλειστος
Στούς τέσσερις στίχους.

The cell

Outside the day's colours are lapping
Thoughts and feelings engrave the gap.
And you shut locked interned
In these four verses.

Ὑλικά οἰκοδομῶν –
Ὑλικά κατεδαφίσεων

Τό θάρρος νά εἶσαι
Δειλός.

ଔ

Τί λυσσασμένο ἀχόρταγο
Σκυλί ὁ χρόνος γλείφοντας
Τά κόκαλά μας.

ଔ

Καί οἱ νεκροί νά στρέφουνε στ' ἄλλο πλευρό
Τραβώντας ὥς τή μύτη
Μιά κουβέρτα ἀέρινη.

ଔ

Ἡ πρώτη ὕλη τῆς ψυχῆς, θά 'ναι τό σῶμα.

ଔ

Στόν Ἅδη αὐτόν
Τοῦ ἀπάνω κόσμου.

ଔ

Τί ἀφειδές νομισματοκοπεῖο
Ἡ φύση.

ଔ

Building material –
Demolition material

The courage to be
Coward.

What a mad greedy
Dog is time licking
Our bones.

And the dead turning on their other side
Pulling up to their nose
An ethereal blanket.

The soul's raw material will be the body.

In this Hades
Of the upper world.

What a lavish mint
Is nature.

Νά γίνεις πάλι ἀγέννητος.

ᘓ

Ὁ μόνος παράδεισος
Εἶναι αὐτός:
Ὁ χαμένος.

ᘓ

Πίσω ἀπ' τό πρόσωπο, ἡ μάσκα.

ᘓ

Τόσα βιβλία, νά μή μποροῦν
Νά διδάξουν
Τήν ἄγνοια.

ᘓ

Τό μόνο παγκόσμιο νόμισμα, ὁ χρόνος.

ᘓ

Κι ἡ γλώσσα
Ἕνα ψαράκι ἔντρομο
Πιασμένο ἀπ' τό δίχτυ
Τῶν δοντιῶν.

ᘓ

Κάθε λέξη στό ποίημα, κλειδοῦχος.

ᘓ

To become unborn again.

ଔ

The only paradise
Is this:
The lost one.

ଔ

Behind the face, a mask.

ଔ

So many books, yet incapable
Of teaching
Ignorance.

ଔ

Time, the only universal currency.

ଔ

And the tongue
A scared little fish
Caught in the net
Of teeth.

ଔ

Each word in a poem, a switchman.

ଔ

Κοίτα τίς λέξεις πῶς κρεμιοῦνται στά χαρτιά
Σάν φύλλα ἀδύναμα πού σκούριασαν σέ δέντρο.
Περνοῦν οἱ μνῆμες ἀπ' τά μάτια μου στρατιά
Καί κατά τμήματα βαδίζουν πρός τό κέντρο.

ଔ

Ποίηση (μιά ἐκδοχή της):
Ἡ σύμπτυξη
Τοῦ στίλβοντος κόσμου σέ ἀλφάβητο.

ଔ

Τά ποιήματα.
Τά τυπωμένα
Καί τά τίποτα.

ଔ

Ἀπό μικροί
Μέ τήν ἀρρώστια ἐπισκεπτόμασταν
Τό γῆρας.

ଔ

Ἡ γάτα τῆς βρογχίτιδας.

ଔ

Ἡ ἔμφοβη ἀναμονή
Τοῦ ἐπερχομένου γήρατος
Τώρα συμφύρεται συχνά
Μ' ἀφρούς κι ἀπόνερα
Μιᾶς ἀπερχόμενης βιαίως
Ἐφηβείας.

ଔ

Look how words hang on paper
Like feeble leaves rusted on trees.
An army of memories pass before my eyes
And in divisions they march to the centre.

ଔ

Poetry (one version):
The abridgment
Of the shining world to an alphabet.

ଔ

Poems
Printed ones
And paltry ones.

ଔ

From a young age
With an illness we visited
Old age.

ଔ

Bronchitis' cat.

ଔ

The fearful expectation
Of coming old age
Now often blends
With foam and eddies
Of a forcibly departing
Youth.

ଔ

Ὅπως πέφτει ἀόρατο βότσαλο χρόνου
Καί γύρω του ἀνοίγουν
Ὁμόκεντροι κύκλοι:
Ὁ κορμός ὁ ἐγκάρσιος
Τοῦ δέντρου.

ଔ

Ὁ τροῦλος τοῦ ἀστεροσκοπείου.
Καί τά κανόνια του
Σκοπεύουν τούς ἀγγέλους.

ଔ

Ἕνα φεγγάρι μισοφέγγαρο
Μπούμερανγκ πού ’ριξα
Καί τώρα ἔρχεται πίσω σφυρίζοντας.

ଔ

Κοντά στόν Παντοκράτορα
Μιά φέτα πεπονιοῦ σέ ἀσήμι.
Τί μυστικό τί ἀκατανόητο
Τάμα.

ଔ

Ἑκατομμύρια οἱ μαστοί
Πού στάζουνε –
Νά λάμπει στό στερέωμα
Τό γάλα.

ଔ

As an invisible pebble of time falls
And round it open
Concentric circles:
The slanting trunk
Of a tree.

ꕥ

The observatory's dome
And its cannons
Aiming at the angels.

ꕥ

The crescent moon
I boomeranged
Now comes back whistling.

ꕥ

Near the Pantocrator
A silver slice of melon.
What a secret what an inexplicable
Offering.

ꕥ

Millions of breasts
Dripping –
For milk to shine
In the firmament.

ꕥ

Τοῦ φεγγαριοῦ τό ἀσώματο κεφάλι.

ଔ

Ὑποκρισία: ἡ γιαγιά τῆς ἀρετῆς.

ଔ

Ἀπό στόμα σέ στόμα, ὁ ἔρωτας
Ἐπιχείλιος ἕρπει.

ଔ

Ἀράζοντας σέ κόλπους κοριτσιῶν.

ଔ

Τό ραγισμένο βάζο τοῦ προσώπου της
Καί τ' ἀδειανά σακούλια τῶν βυζιῶν της.

ଔ

Ἕνα μύδι ἀνοιχτό
Ἀνάμεσα στά πόδια τους.

ଔ

Τό κόκκινο φῶς στά πορνεῖα μιμούμενο
Τό ἄπεφθο αἷμα τό ἁγνό
Τῶν παρθένων.

ଔ

The moon's bodiless head.

ଔ

Hypocrisy: the grandma of virtue.

ଔ

From mouth to mouth, love
Slides like herpes.

ଔ

Mooring in the bays of girls' vaginas.

ଔ

The cracked vase of her face
And the empty bags of her boobs.

ଔ

An open mussel
Between their legs.

ଔ

The red light of brothels imitating
The pure the chaste blood
Of virgins.

ଔ

Τόν γαλαξία σπέρνοντας
Στόν μυστικό της θόλο.

Κορίτσι τό τσουρουφλισμένο χόρτο τοῦ ἔρωτα
Κι ἡ σκοτεινή σχισμή γιά τήν ἀχερουσία.
Τό ἀπόκρημνο βουνάκι σου μέ ρόδινες μυρτιές
Κι ὁ χοῖρος πού βοσκάει τά βαλανίδια.

Sowing the galaxy
In her secret vault.

Girl, love's scorched herb
And the dark slot for Hades.
Your steep hillock with rosy myrtles
And a pig grazing acorns.

Ἡ ποίηση

Μεταφορές παρομοιώσεις κρέμονται
Σάν τάματα. Προσθέτω μία:

Ἐλιξήριο λέξεων.

Poetry

Metaphors, similes, hang
Like offerings. I add one more:

Words' elixir.

Τό ποίημα

Ἀφοῦ κανένας ὁρισμός
Δέν εἶναι ὁριστικός
Κι ἀφοῦ ἀπ' τίς χίλιες ἐκδοχές
Καμιά δέν ἀπαντάει
        Τί νά 'ναι
        Ποίημα,
Φαντάζομαι δέν θά βαρύνουν
Τρεῖς ἀκόμα λέξεις:
        Ρυθμικά
        Σκεπτόμενο
        Αἴσθημα.

The poem

Since no definition
Is definite
And since of the thousand versions
None answers
        What
        A poem is,
I imagine three more words
Won't be too heavy:
        Rhythmically
        Cogitating
        Feeling.

Οἱ ποιητές

Μετά τό ποίημα
Οἱ ποιητές
Νιώθουν θλιμμένοι.

Ὅπως τά ζῶα
Μετά τόν ἔρωτα.

Poets

After a poem
Poets
Feel sad.

Like animals
After coitus.

Χρυσόσκονη ἀφθαρσίας

Ἄλλο ἡ μελίρρυτη ρητορική
Τοῦ ἔρωτα
Κι ἄλλο
Νά προελαύνεις ἔφιππος
Στά ξένα σώματα.

Τί ἀπαλή
Τί ἀπατηλή χρυσόσκονη ἀφθαρσίας
Πάνω στά πράγματα
Οἱ ὀνομασίες.

Τί μακρινό ἀεράκι ἀπ' τό Ἀθέατο
Πού ὅλο ὑπόσχεται
Κι ὅλο εὐλογεῖ
Χαλκεύοντας
Τό πιό γκροτέσκο ἀντίγραφο
Αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Γκροτέσκο ἀντίγραφο ἑνός κόσμου ἀληθινοῦ
Πού πύρωσε ἀπ' τή θέρμη τῶν αἰσθήσεων
Κόρωσε
Καί ξαφνικά
ἐξατμίστηκε
σέ λέξεις.

Πάρτε μιά πρόγευση τῆς αἰωνίου ζωῆς:

Imperishable gold dust

The honeyed rhetoric
Of love is one thing
And another
To advance mounted
On strange bodies.

What a soft
What a delusive imperishable gold dust
Are names
On things.

What a distant breeze from the Unseen
That always promises
And always blesses
Forging
The most grotesque copy
Of this world.

A grotesque copy of a real world
Warmed by the ardour of the senses
Superheated
And suddenly
evaporated
into words.

Here is a taste of eternal life:

Ἀσώματα σάν ἄγγελοι τά πράγματα
Μέ τά ἑξαπτέρυγα τῶν φθόγγων ἵπτανται
Στῶν ὀνομάτων τους τό μνῆμα
Λιώνοντας,
Κουφάρια λείψανα τοῦ ἀληθινοῦ
Ἀθάνατα –
Ὅς τή συντέλεια τῶν καιρῶν ἀθάνατα,
Ἀπό τή βάφτισή τους κιόλας
Πεθαμένα.

Things bodiless like angels
Fly with phonemic cherubims
Decaying
In the tomb of their names,
Immortal
Corpses, relics of reality –
Immortal till the end of time,
Dead
Already from their baptism.

Μνημόσυνο γέννησης

Σήμερα, 22 Μαρτίου 2012,
Πού αὐτό τό ποίημα πάει νά γεννηθεῖ
–Καί πρίν ἀκόμα γεννηθεῖ–
Ἀναρωτιέμαι: ἄραγε
Σέ τρεῖς δεκαετίες ἀκριβῶς
22 Μαρτίου ’42 ἀνήμερα
–Τό ποίημα θά ’ναι τότε ὀρφανό
Καί κουρασμένο–, ἄραγε
Θά ὑπάρξει κάποιος ἐπιζῶν πού θά σκεφτεῖ
Μιά τόσο ἀσήμαντη ἐπέτειο καί θ’ ἀνοίξει
Ἐτούτη τή σελίδα πού διαβάζετε
Νά τή διαβάσει πάλι σιωπηλά
        Χαρίζοντας
Φιλί μιᾶς δεύτερης ζωῆς
Στίς τυπωμένες λέξεις –
        Ἤ ἀνάβοντας
Σάν τεθλιμμένος ἔστω συγγενής
Κεράκι ἐνθύμησης
        Στό μυστικό
        Μνημόσυνο
        Μιᾶς γέννησης;

Birth commemoration

Today, 22nd March, 2012,
When this poem is about to be born
–And even before it is born–
I ask myself if
In thirty years time
On 22nd March, 2042
–The poem would then be orphaned
And fatigued– if
There'll be anyone to remember
Such an insignificant anniversary and open
To the page you are now reading
And reread it quietly
        Bestowing
A second-life kiss
Upon the printed words –
        Or lighting
Even as if a bereaved relation
A memorial candle
        To a birth's
        Secret
        Commemoration.

Κερί γενεθλίων

Καί κάθε χρόνο ἀνήμερα
Τῶν γενεθλίων σου
(Ὅσα καί νά ’ναι τ’ ἄλλα
τά κεράκια): Ἕνα κερί
Στή μνήμη ἐκείνου
Τοῦ ὡραίου μικροῦ παιδιοῦ
Πού κάποτε.

Ἐκείνου
Τοῦ μικροῦ παιδιοῦ
Πού κάποτε
Ἦσουν.

Birthday candle

And every year on
Your birthday
(Many as the other candles
might be): a candle
In memory of that
Beautiful kiddy
That once –

That
Kiddy
You were
Once.

Ἐνθάδε

Διαβάτη, ὅσο κι ἄν πονάει,
Μήν τό ξεχνᾶς:
Θά ξεχαστεῖς κι ἐσύ
Ὅπως ξεχνιοῦνται ὅλα –
Ὅπως κι ἐσύ σέ λίγο θά ξεχάσεις
Αὐτό τ' ἀλύγιστο
Τό παγερό
Αὐτό τό ξέπνοο κείμενο
σῶμα.

Here Lies

Wayfarer, however much it hurts
Bear in mind:
You too shall be forgotten
As all else is –
As you too will soon forget
The rigid
The frigid
The lifeless lying body
Of this text.

Πρώιμος ἀποχαιρετισμός

Nel mezzo del cammin

Τώρα
Πού ἀκόμα δέν ἐσήμανε ἀναχώρηση
Κι ὅλοι στήν πλήξη τῆς ἡμέρας
Ἤ στήν τύρβη μας
Τώρα ἡ καλύτερη στιγμή
Ν' ἀποχαιρετιστοῦμε.
Χωρίς τόν πανικό τοῦ κατεπείγοντος
Τήν ὑστερία τῆς σειρήνας πού παγώνει.

Ἀντίο λοιπόν
Ἤδη ἀπ' τοῦ δρόμου τά μισά
(Ἀφοῦ ἡ μέση τοῦ ἀγνώστου εἶναι τό ἄγνωστο)
Κι ἄς μένει ἄγνωστο ἄν στό ἀπώτερο ξανά
Θά γνωριστοῦμε.

Ὡστόσο αὔριο
Πού μέ δάκρυα νωπά
Στά ἴδια μέρη θά σᾶς βρῶ
Αἰφνίδια
Οἱ στεναγμοί τοῦ χωρισμοῦ
Θά γίνουνε
Κλαυθμοί καί γέλωτες
Γλυκείας ἐπιστροφῆς.

Τῆς πιό ταχείας
Πιό γλυκείας ἐπιστροφῆς:

Πρίν χωριστοῦμε.

Premature farewell

Nel mezzo del cammin

Now
That departure is still pending
And all of us are in the day's tedium
Or in a turmoil
Now is the best time
To say goodbye.
Without a panicky needs must
Without the benumbing siren's hysteria.

So goodbye
Already half-way
(Since half of the unknown is the unknown)
Though it remains unknown if in the future
We'll meet again.

But tomorrow
When with fresh tears
I'll find you again in the same places
Suddenly
The sighs of parting
Will become
Weeping and laughter
Of a sweet return.

The quickest
The sweetest return:

Before we part.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Τό γραπτό 8
Writing 9
Γράφω 10
I write 11
Θέλω νά γράψω ἕνα ποίημα 12
I want to write a poem 13
Τό ἀπόβαρο 14
The tare 15
Τοπία τοῦ Τίποτα 16
Landscapes of Nothing 17
Τό πραγματικό 18
The real 19
Τίποτα δέν εἶναι τίποτα 20
No thing is nothing 21
Ἐλπίζω 24
I hope 25
Ἔτσι κι ἐμεῖς 26
Thus we 27
Κυναίγειρος 28
Cynegeirus 29
Ξύλα οἰκόσιτα 30
Domestic wood 31
Ἡ παραβολή τῆς παραβολῆς 32
The parable of the parable 33

Τό γρανάζι 36
Cogwheel 37
Χρόνος ἐντόμου 40
Insect's time 41
Ἡ διανομή 44
The cast 45
Οἱ πεινῶντες 48
The hungry 49
Ὑπερμνήμων λήθη 50
Hypermnesic oblivion 51
Ἡ φλόγα τῆς ἁφῆς 54
The flame of touch 55
Τυφλό σύστημα 56
Touch system 57
Ἀκούω τή θάλασσα 60
I'm listening to the sea 61
21 Ἰουνίου 62
21st June 63
Ἡ γλώσσα τῶν νεκρῶν 64
The language of the dead 65
Κοντινό 66
Nearby 67
Πέντε ζωγράφοι 68
Five painters 69
Οἱ χαρτοπαῖκτες 72
Card players 73
Συνάψιες 74
Synapses 75
Θηλιά ἀπό μετάξι 76
Noose of silk 77
Ἄγριος ἵμερος 78
Wild libido 79
Αὐτόματος τηλεφωνητής 80
Answering machine 81
Ἐξερχόμενο μήνυμα 82
Outgoing message 83

Τό κελί 84
The cell 85
Ὑλικά οἰκοδομῶν – Ὑλικά κατεδαφίσεων 86
Building material – Demolition material 87
Ἡ ποίηση 98
Poetry 99
Τό ποίημα 100
The poem 101
Οἱ ποιητές 102
Poets 103
Χρυσόσκονη ἀφθαρσίας 104
Imperishable gold dust 105
Μνημόσυνο γέννησης 108
Birth commemoration 109
Κερί γενεθλίων 110
Birthday candle 111
Ἐνθάδε 112
Here lies 113
Πρώιμος ἀποχαιρετισμός 114
Premature farewell 115

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ *ΤΟΠΙΑ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ* [*LANDSCAPES OF NOTHING*] ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΦΩΣΤΙΕΡΗ ΣΕ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΓΚΟΥΜΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΤΟΥ ΘΟΔΩΡΗ ΚΙΝΤΑΠΟΓΛΟΥ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΡΩΜΗ» ΣΕ ΧΑΡΤΙ ELK MUNK 90 ΓΡΑΜ. ΤΟΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ ΤΟΥ 2021